

M. Elizabeta :

Našemu ljubljencu ob 50 letnici!

Pokril je ledine cvetličja sneg,
trobentice žolte so klicale v breg,
zvonili so zvončki v doline pozdrav,
trobile piščalke iz vstalih dobav.

Življenje življenja — kopica otrok :
ta ličec kot zarja žarečih,
ta ustec granatnogorečih,
tam oni je bos, golorok,
tam kodrček rjav, črnook —

med nje je naš „VRTEC“ prispel.
Spoštljivo otroci klobučke so sneli
in v svojo so sredo .ga vzeli.

Posedli so v travo, v mahovje zeleno,
odprli ušesa, oči na stežaj :

„Hej, to bo veselje! Govôri, prijatelj!
Oživi, lepšaj detinski naš raj!“

In pravil je „VRTEC“ povesti brez konca,
strmeli otroci so vanj,

in pel jim je pesmi in stavil uganke,
zazibal jih ljubko v deželo je sanj.

In moral je praviti vedno in peti,
več niso hoteli brez njega živeti.

So vzeli ga sabo v dehtečo pomlad,
med klasje poletno, v jesenski nasad,

ob peči je zimske večere zlatil,
otrokom najdražji prijatelj je bil.

Prihajal je leto za letom med nje,
ves srečen ob sreči njihovi ;

decenijev pet že njih srca blažé
prijateljskih rok blagoslovi.

*

Pozdravljen, prijatelj, ti naš jubilar,
naš „VRTEC“, ljubitelj mladine!

Naj globlje in globlje se spušča tvoj čar
v detinskega raja globine!

Vzgojitelj, prijatelj mladini ostani,
jo veri in domu ohrani!